

Joh. 17:6-10

Jeesus rukoili ja sanoi:

"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi niille ihmisille, jotka valitsit maailmasta ja annoit minulle. He olivat sinun, ja sinä uskoit heidät minulle. He ovat ottaneet omakseen sinun sanasi ja tietävät nyt, että kaikki, minkä olet minulle antanut, on tullut sinulta. Kaiken sen, minkä olet puhuttavakseni antanut, minä olen puhunut heille, ja he ovat ottaneet puheeni vastaan. Nyt he tietävät, että minä olen tullut sinun luotasi, ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt.

Minä rukoilen heidän puolestaan. Maailman puolesta minä en rukoile, vaan niiden, jotka sinä olet minulle antanut, koska he kuuluvat sinulle. Kaikki, mikä on minun, on sinun, ja mikä on sinun, on minun, ja minun kirkkauteni on tullut julki heissä."

On pimeä ja kylmä yö. Jeesus yksin. Tuskissaan. Vain hetki ennen vangitsemistaan. Kärsimystie alkamassa. Uhkaavat askeleet lähestyvät jo – sotilaat tulossa soihdut ja aseet käsissään. Kivinen kumpu, Golgata, odottaa kärsivää Messiasta.

Mitä tekee Jeesus? Hän rukoilee. Rukoilee omiensa puolesta. Loppuun asti ajatellen ystäviään ja taivaan Isältä saamaansa tehtävää. Miten kauniisti hän rakkaimpiensa puolesta rukoileekin!

Olisivatko opetuslapset ansainneet näin kauniin rukouksen? Eivät. Ainakin jos rehellisesti katsoo, miten he olivat käyttäytyneet ja tulivat käyttäytymään. Niin monesti opetuslapset olivat olleet ymmärtämättömiä Jeesuksen opetuksen edessä. Kovapäisiä, yksinkertaisia. Kuvaavaa on, että vain tovi ennen Jeesuksen jäähyväisrukousta he olivat keskustelleet keskenään näin: *"Mitä hän oikein tarkoittaa sanoessaan: 'Vielä vähän aikaa, ettekä te näe minua, taas vähän aikaa, ja te näette minut jälleen'? Ja mitä hän tarkoittaa, kun sanoo menevänsä Isän luo?" "Miksi hän puhuu vähästä ajasta?" he ihmettelivät. "Ei hänen puhettaan ymmärrä" (16:17-18).*

Juudas, kavaltaja, nousi Jeesuksen omien joukosta. Pietari kielsi samana yönä Herransa kolme kertaa. Miltei kaikki opetuslapset pakenivat Jeesuksen luota, ristillä heitä ei tavata kuin yksi. He hylkäsivät Mestarinsa. Pääsiäisenä opetuslapset olivat pelokkaita miehiä, koolla lukittujen ovien takana. Ylösnoussut Jeesus ilmestyy heille. Silti yksi, Tuomas, ei uskonut ennen kuin näki omin silmin. Voiko muuta sanoa: varsin epäuskoista, epäluotettavaa ja pelokasta porukkaa!

Hetkinen. Onko kyse todella samasta opetuslasten joukosta, jonka puolesta Jeesus rukoilee? Kyllä on. Sillä kyse on armosta, silkasta armosta.

Jeesus saattoi rukoilla luottavaisesti, sillä hän näki opetuslastensa vaiheet monta askelta eteenpäin: yli pitkäperjantain ristin, pääsiäisen tyhjän haudan ja yli helluntain Pyhän Hengen ihmeen. Hän näki epätäydellisessä miehissä sen, jollaisiksi he olivat vasta kasvamassa: heistä tulisi kirkon perustajat ja evankeliumin rohkeat julistajat. Koko kristillisen uskon kohtalo jäi heidän käsiinsä, kun Jeesus olisi poissa.

Jeesus vaikuttaa häneen uskovissa. Väistämättä. Ei hän vaadi omiensa tulevan sellaisiksi mitä he eivät ole, vaan tulemaan sellaisiksi, joita he jo ovat: lunastetuiksi ja vapautetuiksi Jumalan lapsiksi. Kuulumme hänelle. Hän valitsee omansa, emme me. Jos Pietari ei tiennyt katkerasti itkiessään vielä sitä, että hänestä Herran kieltäjästä tulisi kirkon johtaja, kuinka voisimme mekään tietää mitä kaikkea Herra on kohdallamme varannut. Kyse ei ole omavoimaisuudestamme, vaan Jeesuksen työstä meissä. Jos huomaat itsessäsi epätäydellisyyttä, iloitse siitä, sillä silloin Mestarilla on vielä paljon savenvalantaa tekemättä ja saat olla parhaissa mahdollisissa käsissä. Jeesuksen kirkkaus näkyy kyllä meissä, niin kuin hän rukoilee: *"Minun kirkkauteni on tullut julki heissä."* Mutta vielä kerran tämä tulee paljon selvemmäksi: *"Me kaikki, jotka kasvot peittämättöminä katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kirkkauden kaltaisiksi, kirkkaudesta kirkkauteen. Tämän saa aikaan Herra, joka on Henki" (2 Kor 3:18).*

Kristityt ovat antaneet tämän sunnuntain evankeliumille erityiseksi nimeksi Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous. Nimi viittaa Vanhaan testamenttiin. Ylipapin tuli kerran vuodessa mennä yksin temppelin pyhimpään, mukanaan uhriteuraan verta. Samassa yhteydessä hänen tuli rukoilla, tunnustaa israelilaisten kaikki synnit, pahat teot ja rikkomukset, joihin israelilaiset olivat syyllistyneet (3 Ms 16:21).

Ylimmäinen pappi Jeesus Kristus rukoili ainoana todellisena Ylipappina vastaavan rukouksen. Kaikki synnit, pahat teot ja rikkomukset, mihin ikinä kaikessa maailmassa ihmiset ovat syyllistyneet, Jeesus kantoi Isän eteen ja pyysi anteeksi. Rukouksen jälkeen tuli veriuhurin vuoro. Uhrikaritsaa ei otettu tällä kertaa jostakin vieraasta laumasta, vaan Paimen itse oli se uhrikaritsa, joka antoi oman verensä vihmottavaksi meidän syntiemme sovituksi. Tätä uhria ei ole tarvinnut sen koommin uudistaa.

Päivän evankeliumissa meillä on käsillä hänen ylimmäispapillinen rukouksensa. Se ei ole yksityiskohtainen luettelo yksityisen kansan synneistä, pahoista teoista ja rikkomuksista, vaan esirukousta aluksi sen pienen opetuslapsijoukon puolesta, jolle Jeesus oli puhunut suuren viestin Jumalan ihmeellisestä kirkkaudesta, ja jonka ydin on Isän täydellinen hyväksyminen ei vain ainoaa Poikaansa kohtaan, vaan myös koko tulevaa kristikuntaa kohtaan. ”Minun kirkkauteni on tullut julki heissä. Minä rukoilen heidän puolestaan. Maailman puolesta minä en rukoile, vaan niiden, jotka olet minulle antanut.” Tämä Jumalan mielisuosion joukko oli aluksi pieni, mutta nyt se on kasvanut suureksi maailmanlaajuiseksi kirkoksi. Edelleenkin tässä kirkossa julistetaan Jumalan sanaa ja tehdään rakkauden tekoja. Sen työn Jeesuksen esirukous vahvistaa niin, että kristikunta säteilee edelleenkin Kristuksen kirkkautta tässä pahassa pimeässä maailmassa. Kristuksen kirkastaminen ei ole kuitenkaan esiintymistä parempana kuin on. Se on elämistä luotuna ja armahdettuna, elämistä uutena luomuksena pääsiäisen ilossa. Kirkastamme Kristuksen voittoa, emme hänen tappiotaan!

Jäähyväisrukouksessaan Jeesus ei näe aiheelliseksi rukoilla joitakin pieniä parannuksia Jumalasta piittaamattomien ihmisten elämään. Ei. Hän rukoilee, että ihmiset ottaisivat vastaan Jumalan itsensä ja hänen Poikansa puheet samalla tavalla kuin aluksi ne yksitoista ottivat vastaan kaikki, mitä Jumalan lähettämä Poika heille opetti. Tärkein rukous mitä olla voi, on että koko maailma pelastuisi. Lähetettyjen Jumalan sananjulistajien työ jatkuu edelleen. Tänäänkin me rukoilemme, että pelastava sana saavuttaisi ihmisiä, joilla on kuulevat korvat ja vastaanottava sydän. Jeesus rukoilee yhä: ”*Minä en rukoile vain heidän puolestaan, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän todistuksensa tähden uskovat minuun. Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme, jotta **maailma uskoisi sinun lähettäneen minut***” (Joh 17:20-21).

Jeesus piti rukouksessaan kiinni siitä, että hänen opetuslapsensa tunnustetaan seuraavista piirteistä: he kuuluvat Jumalalle, he ovat uskollisia Sanalle, ovat vakuuttuneita totuudesta, uskovat Poikaan ja hänen tehtäväänsä sekä kirkastavat elämällään häntä. Elämmekö näin? Ovatko nämä piirteet niitä, joita päivittäin tavoittelemme?

Tunsit sitten piston sydämässäsi tai et, voimme joka tapauksessa rukoilla Jeesukselta, että hän muokkaisi meissä näitä elävän kristityn piirteitä. Teemme se yhdessä näin hiljaa sydämässämme sanoen: ”*Kun kristityn on nimi mulla, tee siksi minut todella, suo sanan tekijäksi tulla, myös nuhteitasi totella, seurassa ystäväsi sinulle elää, Herrani*” (VK 409:3).